

בע"א (רמלה) 28291-08-19 - שאכר מוסארת נ' עירית רמלה

בית משפט השלום ברמלה

בע"א 28291-08-19 מוסארת נ' עירית רמלה

בפני כבוד השופטת רבקה גלט

המבקש שאכר מוסארת

ע"י ב"כ
נגד

המשיבות עירית רמלה
הוועדה המקומית לתו"ב רמלה

ע"י ב"כ עו"ד בר קמאלי

החלטה

לפניי "בקשה לביטול צו פינוי".

הבקשה

נכתב בבקשה כי בחודש אוגוסט 2019 הגיעו אנשים מעיריית רמלה ו/או משטרת ישראל, ומסרו למשפחת המבקש צו לפינוי דיר כבשים המצוי בצמוד לבית מגוריו, והריסתו. המבקש מתגורר במקום עשרות שנים והוא מנהל דיר שאינו בשטח ציבורי ואינו ברשות הרבים, אין בו מטרד, והוא ידוע לרשויות. המבקש טוען כי הצו מנוגד לדין ולחוק העזר מכוחו הוצא, כיוון שניתנה התראה למשך שבוע לפינוי, והצו אינו מאפשר למבקש להתגונן בהליך משפטי. המבקש מוסיף וטוען כי העירייה מנסה לערוך "מחטף" של פינוי בניגוד להסדר שקיים בין המבקש ל"עמידר" בנוגע לפיצוי.

הבקשה המקורית הוגשה עוד ביום 13.8.19, אך נכתב בה כי היא מוגשת כבקשה לאורכה, לצורך הגשת הבקשה המלאה, אשר לא ניתן היה להגישה במהלך פגרת הקיץ. סופו של דבר שהבקשה המלאה הוגשה רק ביום 9.9.19. מאז החל ההליך, הוגשו כתבי טענות מטעם שני הצדדים, בהם נפרשו הטענות בהרחבה, ונמסרו תגובות מנומקות באופן הדדי.

הכרעה

לאחר שעיינתי בכל כתבי הטענות, אני סבורה כי דין הבקשה להידחות, ולהלן אפרט נימוקיי:

א. אין מחלוקת כי הבקשה מתייחסת להתראה מס' 73148 שהוצאה ביום 8.8.19, על ידי הפיקוח העירוני של עיריית רמלה, מכוח חוק עזר לרמלה (החזקת בעלי חיים ורעייתם) התשמ"ט-1989 (להלן: חוק העזר). בהתראה נכתב כי נמצאה עבירה של החזקת בעלי חיים ללא היתר מאת ראש העירייה, וכן "הנך נדרש לטפל במפגע. הנ"ל נדרש לפנות את כל בעלי החיים משטח הציבורי בו הוא מחזיק אותם עד לתאריך 15.8.19 בשעה 10.00 בבוקר, לפני פינוי של העירייה ונשיאה בעלויות הפינוי לפי חוק". בהתראה מופיעה "הערה חופשית": "הנ"ל או מי מטעמו מחזיק בעלי חיים בשטח ציבורי ברשות הרבים בניגוד לחוק. הנ"ל נדרש לפנות את כל בעלי החיים מהשטח עד לתאריך 15.8.19 במידה ולא יפוננו בעלי החיים, הם יפוננו על ידי העירייה והבעלים יחויבו בעלויות שעשויות להגיע לעשרות אלפי שקלים". בנוסף נרשם בהתראה: "אי מילוי התראה זו תוך הזמן הנ"ל תגרוור הגשת הודעת תשלום וברירת משפט ללא התראה. באם לא תפעל על פי האמור בו, תהיה העירייה רשאית לבצע את הדרושות במקומך, ואתה תחויב...".

קריאה פשוטה של ההתראה מלמדת כי בניגוד גמור לטענות המבקש, כלל לא ניתן נגדו "צו פינוי", ואף לא "צו הריסה" למבנה כלשהו, אלא ניתנה התראה לפינויים של בעלי חיים המוחזקים במקרקעין ללא היתר. משמעות הצו היא כי היה על המבקש לפנות את עדר הכבשים, ולהעבירם למקום אחר המותר בהחזקתם. על פי תכנו של חוק העזר, תכליתו היא לפקח, להסיר מפגעים, ולמנוע סיכונים הטמונים בהחזקת בעלי חיים בתחומי העירייה, ללא היתר.

ב. סעיף 2(א) לחוק העזר קובע: "לא יחזיק אדם בעל חיים בתחום העירייה אלא אם קיבל לכך היתר מאת ראש העירייה". המבקש לא טען ולא הוכיח כי בעלי החיים מוחזקים על ידו על פי היתר שניתן לו, כנדרש.

ג. המבקש טוען כי "הצו" מנוגד לדין, שכן נקצב לו פרק זמן קצר של שבוע, ואין באפשרותו להתגונן. טענה זו אין בידי לקבל.

בהתאם לסעיפים 7 ו-9 לחוק העזר, זוהי סמכותו של ראש העירייה לדרוש ממחזיק בעלי חיים ללא היתר, לפנות או לסלק את בעלי החיים, תוך פרק זמן שייקבע על ידו, וסמכות זו נשאבת מהוראת סעיף 256 לפקודת העיריות [נוסח חדש], שאף הוא מותיר בידי ראש העירייה את הסמכות לקבוע מהו פרק הזמן שיעמוד לרשות המחזיק, לצורך ביצוע הפינוי.

משהפעיל ראש העירייה את סמכותו וקבע את פרק הזמן עד לביצוע הפינוי על ידי המבקש, הרי זוהי החלטה מנהלית, שחלה עליה חזקת התקינות המנהלית. המבקש לא עמד בנטל להראות כי ההחלטה

חורגת ממתחם הסבירות, ואף לא טען ולא הוכיח כי קיים קושי טכני כלשהו בביצוע הפינוי של עדר הכבשים. משכך, אינני מוצאת מקום להתערב בשיקול דעתו של ראש העירייה.

ד. בהקשר זה, ראוי להזכיר כי העירייה היתה רשאית לפעול נגד המבקש גם מכוח חוק העזר לרמלה (תברואה וסילוק מפגעים) תשל"ה-1975, שהרי על פי ההתראה, המדובר במפגע (ר' סעיף 2(23) לחוק זה). אילו פעלה העירייה על פי חוק זה, לא היתה עליה החובה למתן דרישה או התראה, אלא רשאי היה תברואן להפעיל שיקול דעתו ולהחליט האם יש מקום למתן הודעה בכתב תוך קציבת זמן לפינוי המפגע, או שמא יש מקום להפעלת סמכותו לסילוק המפגע מיידית, כאמור בסעיף 5 שם. עולה מכאן, כי העירייה נהגה התחשבות עם המבקש, בכך שפעלה על פי חוק העזר דנן, ולא על פי החוק הנ"ל, ובתוך כך הקדימה מתן התראה, למעשה.

ה. המבקש מנסה ליצור מצג דרמטי, כאילו ההליך יגרור תוצאה בלתי הפיכה, שתחריב עליו את כל עולמו, אך לכך אין שחר; שעה שהחזקת בעלי החיים מהווה עבירה נמשכת שהמבקש אינו מכחיש את ביצועה, ניתן היה לצפות שיפעל בהתאם להתראה, והיה בידו לדאוג להעברת עדר הכבשים למקום בטוח, כחפצו, על פי בחירתו. הסרת המפגע, לא היה בה כדי למנוע מאת המבקש להגיש בקשה זו, במקביל. חשוב להדגיש, גם אילו יגיעו הדברים לידי כך שפינוי הכבשים יבוצע על ידי העירייה, כמפורט בהתראה, לא יהא בכך כדי להביא לתוצאה בלתי הפיכה, שכן חזקה על העירייה שתדאג להעברתם למקום מוסדר, והמבקש יוכל ליטול אותם משם, בתנאים הקבועים בחוק.

ו. בפועל, השיג המבקש לעצמו עיכוב ביצוע הפינוי למשך תקופה ארוכה ביותר, מעל חודש ימים, וניתנה לו ההזדמנות לשטוח כל טענותיו. בפרק הזמן הזה, היה בידי המבקש לפנות לעירייה ולנסות להסדיר כחוק את החזקת העדר, אך נראה כי לא מצא לנכון לעשות כן, ויש להניח שטעמיו עמו. כיום, בחלוף חודש תמים ממתן ההתראה, אין כל מקום לטענות המבקש בעניין פרק הזמן שניתן, או העדר האפשרות להתגונן, ואין לו אלא להלין על עצמו.

ז. המבקש העלה טענות רבות כנגד העירייה, לפיהן נהגה שלא כדין כשצירפה להליך את הוועדה המקומית לתו"ב רמלה, שלא היתה צד להתראה. בתוך כך, הטיל דופי בשיקוליה של העירייה, כאילו היא מנסה לערוך נגדו "מחטף" בשיתוף עם הוועדה המקומית. לטענות אלה לא מצאתי כל בסיס, וממה נפשך.

המבקש עצמו הוא ששרבב לתוך טיעוניו, את העובדה שניתן נגדו צו הריסה, אם כי טען שהיה זה "צו במעמד צד אחד" (סעיף 10 לבקשה מיום 26.8.19), וכן טען כי בכוונת העירייה לבצע פינוי ו"הריסתו" של דיר (כותרת הבקשות). טענות אלה, נטענו בניגוד גמור ללשון ההתראה שלא מוזכרת בה הריסה כלשהי, וכל עניינה בפינוי בעלי חיים. בנוסף, המבקש הוא שהוסיף את הוועדה המקומית כמשיבה בכתבי טענותיו. משבחר המבקש לקשור את עניינו של צו ההריסה להליך דנן, מה לו כי ילין על

המשיבות, שביקשו להעמיד דברים על דיוקם?

ח. בהתאם למסמכים שהוגשו, עולה כי ביום 14.4.19 ניתן נגד המבקש צו הריסה לפי סעיף 239 לחוק התו"ב, המתייחס בין היתר למבנה של דיר כבשים (בב"נ 64402-02-19). ואולם, בניגוד לטענות המבקש, אין המדובר בצו שניתן "במעמד צד אחד". אמנם, בשלב הראשון ניתן מידי כב' השופט אבו שחאדה צו הריסה במעמד צד אחד, אך לאחר מכן הגיש המבקש, באמצעות ב"כ עו"ד מזור, בקשה להארכת מועד להגשת בקשה לביטול הצו, ומשנדחתה בקשתו זו, הגיש בקשה מנומקת לביטול הצו ועיכוב ביצועו. לאחר שהוגשה תגובת הוועדה המקומית, ניתנה למבקש הזכות להגיש תשובתו לתגובה, אך לא הוגשה מטעמו כל תשובה. בנסיבות הללו, קיבל כב' השופט את נימוקי הוועדה, ודחה את הבקשה לביטול הצו. הנה כי כן, המבקש אינו מדייק כלל שעה שהוא טוען כי צו ההריסה ניתן ללא ידיעתו, במעמד צד אחד, שכן ניתן לו יומו בבית המשפט.

אם לא די בכך, הראתה הוועדה המקומית, כי בניגוד לטענות ב"כ המבקש, על דבר הצו מיום 14.4.19 נודע לו בו ביום, ואם כך, עולה תמיהה קשה על התנהלותו ומהימנות טיעונו.

ט. משידענו כי נגד המבקש תלוי צו הריסה חלוט, אין כל פסול בכך שהעירייה פעלה כצעד מקדים, להסדרת פינוי עדר הכבשים נעדרי ההיתר מן המקרקעין, מה שיקל על ביצוע הצו השיפוטי, וימנע פגיעה בהם.

י. המבקש טוען כי הוא חי במקרקעין ומחזיק שם את עדר הכבשים כבר עשרות שנים, אך בכך אין כדי להקנות לו חסינות מפני אכיפה כנגד עבריינות. גם אילו נמצא כי חל שיהוי באכיפה כלפיו, אין בכך כדי למעט מחובת הרשות למלא חובתה באכיפה, כיום, כפי שקבע בית המשפט העליון (רע"פ 707/17 נבון נ' מד"י (19.3.17)):

"כאשר הפעולה המינהלית שאותה אנו בוחנים נוגעת לאכיפת החוק, ההשתהות בהפעלת אמצעי האכיפה כשלעצמה לא תיצור מניעות כלפי הרשות האוכפת אלא במקרים קיצוניים ויוצאי-דופן. רשות החייבת לבצע פעולות על-פי דין, ובייחוד רשות הממונה על אכיפת חוק, אינה יכולה להשתחרר מחובתה עקב העובדה שלא נקטה אמצעים למילוי החובה במועד" (רע"פ 1520/01 שוויצר נ' יושב-ראש הוועדה המחוזית לתכנון ולבניה, פ"ד נו(3) 595, 604 (2002); וראו גם רע"פ 3154/11 אליאס נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.5.2011); עניין יד שלום) (ההדגשה במקור - א.ש.).

יא. גם הטענה בדבר קיומו של הסדר כלשהו בין המבקש לבין חברת "עמידר" בעלת הנכס, אין בו כדי לשנות את מצב הדברים. ענייניו של המבקש עם עמידר שייכים כמובן למישור הקנייני, ואין בין זה ובין הצורך למנוע עבירות ומפגעים, ולא כלום.

לאור כל הנימוקים הללו, לא מצאתי כל פגם בהתראה שניתנה למבקש, ואין מקום להתערב בשיקול דעתו של ראש העירייה.

סיכום

ראש העירייה הוציא כנגד המבקש התראה לפינוי עדר כבשים המוחזקים אצלו בתחום העירייה ללא היתר.

עלה מן הטיעונים כי הכבשים מוחזקים במבנים אשר לגביהם תלוי צו הריסה שיפוטי חלוט, וכי כוונת העירייה היא לפנותם למקום מבטחים על מנת למנוע פגיעה בהם במהלך ביצוע הצו השיפוטי.

טענות המבקש כנגד סבירות ותקינות ההתראה, נמצאו חסרות בסיס, בייחוד בשים לב לכך שהעדר מוחזק בתחום העירייה ללא היתר, ובידי המבקש לפנותו למקום מבטחים, מבלי שייגרם כל נזק.

קשה לקבל את התנהלות המבקש שעתר לאורכה בשל הצורך להגיש "בקשה מנומקת ומפורטת", אך בסופו של דבר, בחלוף חודש מתחילת ההליך, הגיש בקשה הממחזרת את הטענות, ואין בה כל חדש. כך, הושגה מן ההפקר ארכה נוספת למשך ימים רבים.

כל הנימוקים שהובאו לעיל מלמדים כי לא נפל כל פגם בהתראה שניתנה למבקש, ואין כל הצדקה לעכב את פינוי העדר, עוד.

אשר על כן, הבקשה נדחית.

המבקש יישא בהוצאות המשיבות בסך 7,500 ₪.

הוראות

לצורך ביצוע הפינוי, אני מורה כי יעמדו לרשות המבקש 6 ימים מהיום.

אם לא יבצע המבקש את הפינוי, תהא העירייה רשאית לבצעו במקומו, החל מיום 16.9.19 בשעה 12.00, ולחייבו בהוצאות.

על העירייה להמציא את ההחלטה לב"כ המבקש במסירה אישית לאלתר.

המזכירות תשלח את ההחלטה לב"כ הצדדים וכן תודיע בטלפון.

ניתנה היום, י"א אלול תשע"ט, 11 ספטמבר 2019,
בהעדר הצדדים.